הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס. שילא והזה כשליטי וכשציעי ומכל והדר אמר הריני נזיר [6] והדר נכנס סופג את המרבעים ולאפוקי מדר' אליעזר דאמר לא בו ביום כו' אבל אי לא הדר ואמר אינו אסור לגלח וכו' שאין נזירות חלה עליו: **טמא שנזר.** כגון שהיה עומד בבית הקברות ונזר: **שביעי שלו עולה לו למנין.** דכיון דמבל והוי עיהור מתחיל למנות מבו ביום לפי שאינו מביא קרבן: **ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין.** אע"פ שטבל והוא טהור עד יום שמיני שמביא בו קרבנותיו כדלמרינן בפ' ג' מיני (לקמן דף מד:) סדר תגלחת כילד היה מזה כשליטי וכשציעי ומגלח כשציעי ומביא קרבנותיו בח': **מיחל דכולי עלמא לא פליגי.** דכיון דמשכחת טהרה מיילא ממילא: **אלא כי פליגי למלקי ר"י סבר כיון דחיילא לקי.** אפילו אטומאה דמעיקרא דנזר בבית הקברות ור"ל סבר אע"ג דחיילא שהוא צריך לשמור מכל דקדוקי נזירות לא לקי אפילו אטומאה דבסוף אי לא הדר ואמר: **הא למלקות זה וזה שוין.** שסיכם לוקין על הטומאה ולדקדוקי נזירות: **אימא לתגלחת זה וזה שוין.** שסיכם מגלחין ביום שביעי שלהן: **ליתנייה.** אין בין טמא שנזר כו' אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ואינו לוקה וטהור שנזר אין ז' שלו עולה לו מן המנין ולוקה: **בתקנתיה קמיירי.** אימת מתחילין למנות זה משביעי וזה משמיני אבל קלקוליה לוקה לא קמיירי. א) ואמר לן רבי דהכי נמי מצי למימרי אלא טמא שנזר אין מגלח תגלחת טומאה וגזיר טהור שנטמא מגלח ג) בז' וטמא שנזר אין מגלח כשביעי אלא תגלח שביעי שלו וכל ד) מילי כדמפרש לקמן: **ס"ש מי שהיה טמא ונזר אסור לגלח ולוקה.** וש"מ דכיון דחיילא עליה נזירות דהוי אסור לגלח לוקה ותיובתא דר"ל. וביולא ובנכנס ד) לא מצי לתרץ ליה כדלעיל דהא אוקימנא דמודי ר"ל דחיילא וקאי ליה באיסורא אבל מילקי לא לקי ואילו הכא ה) משמע דכיון שאסור לוקה אע"ג דלא הדר ואמר: **בעי רבא.** הואיל דאמר ר' יוחנן דלוקה ותנן במתניתין כוותיה: **בעי שהייה למלקות.** דלא ליקי עד דליסחי ביה כדי שיעור השתחויה ו) כדמפרש בגמ' שבועות בפרק ידיעות הטומאה (דף יח.): **גזיר.** טהור הנכנס בבית הקברות מ"ט לא בעי שהייה דקא מתרו ביה אל תכנס לבית הקברות הכא נמי מתרו ביה לא תיגזור ושהייה למה לי: אלא

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס איתיביה [6] **אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא טמא שנזר שביעי שלו עולה לו למנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו למנין ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין** [7] **אמר מר בר רב אשי** מיחל כ"ע לא פליגי דחיילא אלא כי פליגי למלקי רבי יוחנן סבר כיון דחיילא לקי ור"ל סבר לא לקי וחיילא איתיביה ר' יוחנן לר"ל מי שנזר והוא בבית הקברות אפילו היה שם שלשים יום אין עולין לו מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא מייתי הא מילקי לקי עליה בדין הוא דליתני אינו לוקה אלא משום דקא בעי למיתנא סיפא יצא ונכנס עולה לו מן המנין ומביא קרבן טומאה תנא רישא אינו מביא קרבן טומאה ת"ש אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין הא למלקות זה וזה שוין א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין אבל לענין מלקות מאי זה לוקה וזה אינו לוקה ליתנייה בתקנתיה קא מיירי בקלקוליה לא קא מיירי תא שמע מי שהיה טמא ונזר אסור לגלח ולשתות יין ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים הרי זה סופג את הארבעים תיובתא [2] **בעי רבא** (ב) **נזיר והוא בבית הקברות מהו בעי שהייה למלקות או לא היכי דמי אילימא דאמרי ליה לא תינזור למה לי שהייה נזיר** (ג) **מאי טעמא לא בעי שהייה דקא מתרי ביה ה"ג קא מתרי ביה** אלא

הך דקתני אין ז' עולה לו מן המנין משום איתוי קרבן: **הגה"ה** מיחל דב"ע [5] דחיילא. ולכשיטהר אין צריך לחזור לידור בנזיר דחייל עליו מנזירות ראשון ואיתא השתא דשביעי עולה לו מן המנין ואפילו לא יחזור ויקבל והוא הדין נמי דמודה ר' שמעון בן לקיש [1] (נמי אם שותה יין) דלקי תוך ימי טומאתו אשתיה ואתגלחת ואינו לוקה אטומאה לחוד אי התרו בו אטומאה כ' יוחנן סבר כיון דחיילא נזירות [נשאר] מילי אשתייה יין ואתגלחת [חיילא] נמי אטומאה אם התרו בו לגלח ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיילא לשאר מילי

לין ולתגלחת לא לקי אטומאה דכיון דמיעטיה רחמנא מקרבן טומאה מיעטיה מכל דין טומאה אף ממלקות: **קרבן טומאה הוא דלא מייתי הא** מילקי לקי. אטומאה לאלתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר [1] לענין ליטהר עצמו ולעשות נזירות דטהרה דאי [לא] לקי הוה ליה למיתני במתני' ואינו לוקה: **משום** דקתני סיפא בו' ומביא קרבן טומאה. דהתם לא שייך למיתני לוקה אטומאה דתני [6] מביא קרבן טומאה לכך לא תנא לעיל ואינו לוקה אטומאה (וזה אינו לוקה): **הא** למלקות זה וזה שוין. מדלא תני זה לוקה וזה אינו לוקה אטומאה: **לא הא** לתגלחת זה וזה שוין. י"מ דלקי אתגלחת [ולא נהירא דלימא] לתגלחת ויין זה וזה שוין כיון דבאיסור מגלחת קמיירי לכן נראה לי דשביעי לטהרתו לענות תגלחת לענין שמגלח בשביעי לטהרתו אע"ג דלקמן בעיא היא ואיפשיטא דנזיר טמא דמעיקרא אינו מגלח אלא לגלח ולא יצא דרחמנא לא מעטיה אלא מקרבן לחודיה לקמן ולא ממלקות דטומאה ור"ש בן לקיש סבר אע"ג דחיילא לשאר מילי

בשביעי לטהרתו אפ"ה לא קפיד לשנויי הכי [דבגלא"ה] איתותב רבי שמעון בן לקיש בסוף: **בתקנתא** קמיירי. מתי יתחיל מנין לנזירותו והוא [7] נטמא בשוגג בקלקולא לא קמיירי שמקלקל עצמו במזיד דהיינו קלקול גופיה [ח] דגם לר"ל אסור לטומאות אפילו בתוך [שבעה] דאם לא כן ליתני זה מותר לטומאות וזה אסור לטומאות דהא לאו קלקולא הוא: **הגה"ה** מי שהיה **טמא** ונדר. היינו בנזר והוא בבה"ק: ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים סופג הארבעים. ומשמע דאף תוך ז' לוקה ואם תאמר ולישני ליה ביולא ונכנס ושנה וטבל כדשני לעיל אהך גופא י"ל דמשמע ליה טומאה דומיא דגלוח ושתיית יין דחייל עליה בימי טומאה כדמסיק ליה מיהל דכ"ע חיילא דומיא דהכי מלקות דטומאה אפילו לא נטהר חייל עליה בימי טומאתו לכך איתותב אבל בלשון ראשון הוה משוי להו כולהו ר' שמעון ב"ל גילוח ושתיית יין לטומאה לכך הוה שייך לשנויי לעיל ביולא ונכנס:

בעי שהייה למלקות. כי היכי דבעינן שהייה בפ"ב דשבועות (דף יח.) גבי מקדש [או לא]: **אילימא** דאמרי ליה לא תנזור. והוא עומד בבית הקברות למה לי שהייה פשיטא דלקי בלא שהייה דנזיר טהור מאי טעמא דלא בעי שהייה ולא משכחת ליה [כלל] דבעי שהייה משום דקמתרץ ביה שלא יטמא והוא נזיר טהור הכא נמי מתרץ ביה שלא יצא כמו איכא דהוה טהור ומתרץ ביה שלא יטמא ולאו הכי כלאו שאין בו מעשה במה שמקבל נזירות מ) דלאו שיש בו מעשה הוא שאינו יוצא משום כשנודר בנזיר: אלא

אפילו בלא יוצא ונכנס: בעי שהייה למלקות. שיעור שהייה המפורשת (בד') (בשבועות) למי שנטמא באותם בעזרה שאינו חייב כרת אלא אם כן שהה שיעור השתחואה והלכה למשה מסיני הוא: אי דאמרו ליה לא תנזור למה לי שהייה. כיון דבמזיד

לזמן המנין לפי שאינו צריך להביא קרבן ומתחיל למנות מיד אחר שהה וטבל אבל נזיר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות עד אחר הבאת קרבנותיו דכתיב וקדש ראשו ביום ההוא ואי ס"ד לא חיילא אמאי עולה לו מן המנין הא אין עליו נזירות כלל

נוסחת הריב"ן

א) הריני מזיר ונכנס: ב) בכ"י כתוב כאן גליון ואמר לן רבי: ג) מגלח תגלחת טומאה לנזיר טהור שנטמא מגלח בז' כו': ד) מלינה כדמפרשינן: ה) תנן: ו) כדי שיעור השתחויה מוכרעו לפיה דקרא כדמפרש כו':

הגהות הב"ח

(א) גמ' בעי רבא. נזר והוא בבית הקברות: (ב) שם נזיר טהור מ"ע לא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה בתקנתיה קמיירי וכו' ואמר לן רבי דהכי נמי מצי למימרי אלא טמא שנזר. נ"ב עיין מ"מ דזה דוקא לפי' קצת בתוס' ד"ה לא הא וכו' ודו"ק: ב) תד"ה אין בין נזיר טמא וכו' כשהה ג' ושנה בז' וטבל יום ז' עולה בפ"ג: ג) ד"ה נזיר טהור שנטמא וכו' דבאותו יום מתחיל למנות נזירות טהרה מוקמינן ליה לקמן בפ"ל: ד) בא"ד כיון דהאי תנא נחית לפרושי הכא מאי איכא בפ"ל: ה) בא"ד זה שותה ביין ומטמא אלא לקי חה לקי כדפי' הקונטרס. אלא כדפי' הקונטרס ממקק וכ"כ כדפרך לקמן בפ"ל ועי' מ"מ וד"ק: ו) ד"ה הגה"ה מיחל דכ"ע דחייל וכו' וה"ה נמי דמודה ר"ש ב"ל דלקי בפ"ל: ז) ד"ה קרבן מקרבן דמייתי הא מילקי לקי אטומאה לאלתר אפילו תוך שבעה שמנקש לטהר עצמו בפ"ל: ח) ד"ה בתקנתא קמיירי וכו'. דסיינו קלקול גופיה דאסור ליה וכו' בפ"ל מ"מ: ט) ד"ה אילימא דאמרי ליה לא תנזור וכו' דלאו שיש בו מעשה הוא. נ"ב סברא הזאת רמוקה קצת דאין יחסב זה כמעשה ועי' בתוס' דשבועות דף יז ע"א ד"ה לו וכו' שנדחקו בזה דאולא קוגיין למ"ד נוקין על לאו שאינו מ"מ דלאיסור מלקות אמר אבל לדעת הרב המגיד דס"ל כל לאו שאפשר ע"י מעשה נוקה אף היכא דאין בו מעשה יעוי"ש בפי"ג מהל' שמירות הל' ב' ג"כ ס"ש סוגיין ומיכאן ראיה והוכחה ברורה לדברי הדו"ק היטב:

פי' הרא"ש

הכא במאי עסקינן ביוצא ונכנס שיוצא מן הטומאה ע"י הזאה וטבילה וקיבל עליו נזירות ונכנס וקמ"ל אע"ג דלא קבל עליו קבלה גמורה אלא אמר הריני נזיר (בנזירות) [הוי נזיר]: אלא טמא שנזר ז' עולה

ט א מיי' פ"ו מהל' מזירות הל' ז [מ]: **י** ב מיי' שם הל' מ ועי"ש בכ"מ:

גליון הש"ם

גמ' אמר מר בר רב אשי. עיין נדרים דף ד' ע"ב:

הגהות התוספות

1. ל"ל ומוקמינן ליה לקמן כרבי דלא חייל כו'. 2. ל"ל למיתני'. 3. ל"ל ולא. 4. ל"ל האי תנא. 5. ל"ל דכ"ע לא פליגי. 6. ל"ל דפשיטא הוא כיון דתני כו'. 7. מיכא והוא נמתק ול"ל כשנטמא בשוגג.

מוסף רש"י

אלא טמא שנזר שביעי שלו. שטובל בו. עולה לו למנין. דהואיל ואינו בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום, ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו למנין. דאין לו טהרה עד יום שמיני שמביא קרבנותיו (לקמן יח.). **נזיר והוא בבית הקברות.** מזיר שנטמא בשוגג בתוך בית הקברות, דומיא שנטמא בעזרה שלא נתחייב בכעקמתו, כגון שנכנס לבית הקברות בשהיה מיבה ומגדל ופרע עליו את מעזיבת גג שהאהל ונטמא בטומאה בית הקברות והתרו בו לא ולא יצא, ומיהו לא שהה כדי השתחואה (שבועות יז.). **בעי שהייה למלקות.** קרבן לא שייך הכא כלל, אלין כרת בנזיר שנטמא וקרבן נזיר טמא לאו תענון עומאה אתי אלא למיתל עליה נזירות טהרה כשאר מחוסרי כפרה, וכענין זה מפורש שהייה זו בנמ' מזיר (שם).

פי' הרא"ש (המשך)

עד שיקבל. וכ"ת דמיירי בשקבל עליו א"כ ליתני שזה צריך לחזור ולידור וה"א אין צריך מיהל כ"ע לא פליגי דחיילא ואינו צריך לקבל עליו שנית וגם לוקה על התגלחת ועל היין: כי פליגי למלקי. פי' על הטומאה: ר' יוחנן סבר כיון דחיילא. ללקות על היין ועל התגלחת לקי נמי על הטומאה כי היכי דאינו מביא קרבן טומאה: והא דאותביה ר"ל לר"ל לעיל תלמודא הוא דמותיב לפי מה דהוה ס"ד דפליגי וכהגה רבות בתלמוד: א"ל לא לתגלחת זה וזה שוין. פי' לגלח א"נ ללקות על התגלחת וה"ה על היין: אבל לענין מלקות. פי' על הטומאה. בתקנתא מיירי בקלקולא לא מיירי. פי' להורות לנו הקנתו מתי יתחיל ימי נזירותו. אבל לא מיירי בקלקול להשמיענו הדין אם יעשה עבירה שיטמא למתים אי ישתה יין ויגלח: ד"ז סופג את הארבעים תיובתא. והכא ליכא לשנויי ביוצא ונכנס דמשמע נטמא דומיא דגלח ושתה יין דמיירי

יא א מיי׳ פ״ו מהלכות נזירות הלכה ח [ע] ופ״ה סה״ל יט ועי״ש בכ״מ:
יב ב מיי׳ פ״ז שם הלכה ט:

אלא כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל. תחילת כניסתו במקוס טמא בהיתר ולא לקי מכניסה א) [מלא] כי מתרין ביה שילא בשידה וכו׳ 1 פרע לו עליו המעזיבה מספקא ליה דלמא [לא] בעי שהייה או דלמא ל״ש דכל היכא דאירעה טומאה תמס בעי שהייה: **ובא** חבירו **ופרע** מעליו המעזיבה.

דווקא באופס דאי מלגומו אי נמי אם הוא עצמו פרע כי האי גוונא לא איבעיא לן אי בעי שהייה דנפ״ב דשבועות (דף יח.) קאמר אהך בעיא דנזיר טמא או דילמא באופס גמירי לה שהייה ל״ש באוכן ול״ש בפנים: הגה״ה טעון גילוח או אין טעון גילוח. פי׳ תגלחת דטומאה ביום שיולא ויטהר 2 מטומאה דקרבן ודאי לא בעי כדתנן במתני׳ דמיעטיה קרא לקמן אבל בתגלחת מספקא ליה אי בעי לגלח בלא קרבן טומאה או לא דלא בעי גילוח בלא קרבן: הגה״ה אבל תגלחת של טהרה ודאי בעי כשימנה 3 נזירות של טהרה יגלח ויביא קרבנות טהרה כדין נזיר טהור:

קרבן טומאה הוא דלא מייתי. דמיעטיה קרא לקמן (דף יח.) הא גלוחי בעי מדלא קאמר ואינו מגלח בשביעי שלו: **מה** טעם קאמר. כלומר כיון דתנן אינו מביא ממילא ידעינן דאינו מגלח דהא בהא תליא: תנא ד׳ וכל מילי. פי׳ כל דבר שחלוי בטהרת ז׳ דהיינו תגלחת וקרבן: אין לי אלא ימי טומאה. פי׳ טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכ״ש שאין ימי טומאתו עולים: ימי חלוטו מנין. אם נחלט בצרעת בימי נזירותו: ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לצרעתו: תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהם את הקודמים. והא ליכא למימר דהיא גופה גילף מבנין אב שיהיה סותר הקודמים. דהא אמרינן לקמן פ׳ ג׳ מינין (דף יז) [וטמא ראש] נזרו טומאה סותרת ואין תגלחת סותרת. וה״ה נמי דאמרינן טומאת מת סותרת ואין טומאת צרעת סותרת: אמרת ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת דיר מאי לאו לתגלחת טומאה. כלומר שיגלח לסוף ז׳ כדין נזיר שנטמא מחמת שיש לו דין נזיר אחר לענין תגלחת כדין זיר: לא לתגלחת טהרה. ששערו ראוי להתגלח אחר שישלים נזיר טהרה כ״ז אינו מגלח אפ״ה אין עולים ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת זיר אלא לתגלחת צרעתו שהוא טעון העברת שער קודם שיתחיל למנות נזי׳

אלא כגון [ב] שנכנס בשידה תיבה ומגדל ובא חבירו ופרע מעליו מעזיבה כי גמירין שהייה בבית המקדש אבל אבראי לא או דלמא [ג]לא שנא תיקו בעי רב אשי נזר והוא בבית הקברות טעון גילוח או לא כי בעי תגלחת טהור שנטמא דקא מטמא לנזירותיה אבל טמא שנזר לא או דלמא לא שנא ת״ש מי שנזר והוא בבית הקברות אפילו היה שם שלשים יום אינו עולה לו מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא מייתי אבל גלוחי בעי מה טעם קאמר מה טעם אינו מביא קרבן טומאה משום דלא בעי גלוחי ת״ש [ד]אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא טמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין מאי לאו הא לתגלחת זה וזה שוין לא הא למלקות זה וזה שוין אבל תגלחת מאי זה מגלח וזה אינו מגלח ליתנייה תנא שביעי שלו וכל מילי ת״ש [ה]אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו מן המנין ימי חלוטו מנין ודין הוא מה ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אף ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן ומה ימי טומאתו אין עולין לו מן המנין [ו]אף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנין לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין לפיכך אין עולין לו מן המנין תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל את הקודמין לפיכך עולין לו מן המנין אמרת ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת לא ב״ש שאין עולין לו מן המנין מאי לאו תגלחת טומאה לא תגלחת טהרה הכי נמי מסתברא דאי

אלא כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל. היכי דמי שאילתא דרבא: **כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל.** בבית הקברות שמפסיק בינו לבין הטומאה ו) ונדר בעודו בשידה שהוא טהור ואח״כ בא חבורו ופרע את המעזיבה ז) שהוא תחתיו שהיתה השידה מעל ראשו: ה״ג **כי גמירי שהייה בפנים אבל אבראי לא.** כי גמירי שהייה כשנטמא בבית המקדש ח) בפרק ידיעות הטומאה ט) נטמא בבית המקדש ושהה כדי השתחויה חייב: **אבל אבראי.** כגון בבית הקברות לא בעי שהייה וכיון שפרע מתחתיו את המעזיבה אע״ג דלא שהה חייב: **או דילמא לא שנא.** דהכא והכא בעי׳ שיעור י) כדי השתחויה. תיקו: **בעי רב אשי נזר והוא בבית הקברות טעון גילוח.** ביום השביעי שלו או לא: **קרבן טומאה הוא דלא מייתי.** משום דלא מייתי קרבן אלא מאן דמטמא ליה לנזירותיה אבל גילוח בעי: **מה טעם קאמר.** (א) ה) אינו מביא קרבן ו) לפי שאינו מגלח: **מאי לאו הא לתגלחת זה וזה שוין.** דזה וזה מגלחין בשביעי שלהן: **לא למלקות זה וזה שוין.** וכדר׳ יוחנן לעיל(ד): **ליתנייה תנא שביעי שלו וכל מילי.** ז)דהכי משמע שביעי שלו עולה לו מן המנין לפי שאינו מביא קרבן ומה טעם אינו מביא קרבן לפי שאינו טעון גילוח טומאה כז׳ וזה אין שביעי שלו עולה לפי שיש לו לגלח בשביעי ולהקריב קרבן בשמיני ומאותו יום שמקריב קרבן חל עליו נזירות כדכתיב (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ביום ההוא ח) דמשמע מאותו יום ואילך נזירות דטהרה: **ה״ש אין לי.** שלא יהו עולין לו מן המנין: **אלא ימי טומאתו.** כדכתיב ט) והזיר לה׳ את ימי נזרו וקדש את ראשו ביום ההוא דמשמע מאותו היום ואילך שהביא קרבנותיו (ב) ט) יתכפר ויתחיל למנות לימי נזרו: **ימי חלוטו מנין.** שאם נצטרע בימי נזירותו והוחלט אלא יהו עולין למנין נזירותו: י)**מה ימי טומאתו מגלח.** תגלחת טומאה ומביא קרבן לפרים: **אף ימי חלוטו.** דכתיב וכפר המטהר את הנגדיו וגלח את כל שערו (ויקרא יד) וכתיב [שם] וביום השמיני יקח שני כבשים וגו׳ אין עולין לו: **שכן מבטל כהן את הקודמין.** כדכתיב והימים הראשונים יפלו יא): **תאמר בימי חלוטו שאין מבטל כהן את הקודמין.** כגון בנזירות מרובה כדלקמן בפרק כהן גדול ונזיר (דף נו:) תנן לה והואיל ואינו מבטל את הקודמין יהו עולים לו ימי חלוטו מן המנין: **אמרת ומה נזיר בקבר.** נזיר והוא בבית הקברות ששערו ראוי כו׳: **מאי לאו תגלחת דטומאה.** דכיון שהזה ושנה וטבל מגלחין אותו וש״מ דטעון גילוח והכי משמע מה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת כ) ז׳ אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת טומאה אלא לתגלחת לעת יב) מיירי מ) אבל בימי חלוטו כ) אינו מגלח תגלחת טהרה אלא תגלחת לעת לסוף ז׳: דאי

אלא כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל. תחילת כניסתו בטמא בהיתר ולא לקי מכניסה [מלא] כי מתרין ביה שילא בשידה וכו׳ פרע לו עליו המעזיבה מספקא ליה דלמא [לא] בעי שהייה או דלמא ל״ש דכל היכא דאירעה טומאה תמס בעי שהייה: **ובא** חבירו **ופרע** מעליו המעזיבה.

דווקא באופס דאי מלגומו אי נמי אם הוא עצמו פרע כי האי גוונא לא איבעיא לן אי בעי שהייה דנפ״ב דשבועות (דף יח.) קאמר אהך בעיא דנזיר טמא או דילמא באופס גמירי לה שהייה ל״ש באוכן ול״ש בפנים: הגה״ה טעון גילוח או אין טעון גילוח. פי׳ תגלחת דטומאה ביום שיולא ויטהר 2 מטומאה דקרבן ודאי לא בעי כדתנן במתני׳ דמיעטיה קרא לקמן אבל בתגלחת מספקא ליה אי בעי לגלח בלא קרבן טומאה או לא דלא בעי גילוח בלא קרבן: הגה״ה אבל תגלחת של טהרה ודאי בעי כשימנה 3 נזירות של טהרה יגלח ויביא קרבנות טהרה כדין נזיר טהור:

קרבן טומאה הוא דלא מייתי. דמיעטיה קרא לקמן (דף יח.) הא גלוחי בעי מדלא קאמר ואינו מגלח בשביעי שלו: **מה** טעם קאמר. כלומר כיון דתנן אינו מביא ממילא ידעינן דאינו מגלח דהא בהא תליא: תנא ד׳ וכל מילי. פי׳ כל דבר שחלוי בטהרת ז׳ דהיינו תגלחת וקרבן: אין לי אלא ימי טומאה. פי׳ טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכ״ש שאין ימי טומאתו עולים: ימי חלוטו מנין. אם נחלט בצרעת בימי נזירותו: ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לצרעתו: תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהם את הקודמים. והא ליכא למימר דהיא גופה גילף מבנין אב שיהיה סותר הקודמים. דהא אמרינן לקמן פ׳ ג׳ מינין (דף יז) [וטמא ראש] נזרו טומאה סותרת ואין תגלחת סותרת. וה״ה נמי דאמרינן טומאת מת סותרת ואין טומאת צרעת סותרת: אמרת ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת דיר מאי לאו לתגלחת טומאה. כלומר שיגלח לסוף ז׳ כדין נזיר שנטמא מחמת שיש לו דין נזיר אחר לענין תגלחת כדין זיר: לא לתגלחת טהרה. ששערו ראוי להתגלח אחר שישלים נזיר טהרה כ״ז אינו מגלח אפ״ה אין עולים ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת זיר אלא לתגלחת צרעתו שהוא טעון העברת שער קודם שיתחיל למנות נזי׳

כשיטהר וקדש ראשו ביום ההוא שיתחיל מנין נזירות טהרה: ימי חלוטו. שיושב מחוץ למחנה והחליטו ומנה מקצת נזירות שקבל עליו קודם שנצטרע ושוב נרפא וגילח לגרעתו מנין שיחזור למנות להשלים נזירות למנין שמנה קודם צרעת וימים שבימי חלוטו לא יעלו לו מן המנין נזירות אבל ימי הסגרו דודאי 4 עולין לו לפי שאין זקוק לגלח כמו מוחלט ואין [ג] [נחשב] 5 לימי טומאה כמו מוחלט: הגה״ה **אף** ימי חלוטו. שוין לימי טומאתו [ד] דאין עולין לנזירות ה״ג ימי חלוטו אין עולין לו לנזירותו: **לא** אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בו את הימים הקודמים. כדכתיב והימים הראשונים יפלו וא״ת גופא גילף בהאי דינא דימי חלוטו יבטלו הקודמים וי״ל דאיכא מיעוטא לקמן בפ׳ שלשה מינין (דף מד.) על טומאתו סותר ואינו סותר על תגלחת הכי נמי נימעוטו וניתא דאינו סותר על החלטו: **נזיר** בקבר ששערו ראוי לתגלחת. ודמי לנזיר אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת ולכך לא דמי [לנזיר] לא כל שכן שאין עולין לו מן המנין: **מאי** לאו תגלחת דטומאה [לא תגלחת דטהרה]. והכי קאמר [ומה נזיר בקבר] ששערו ראוי לתגלחת דשיער שעליו עומד להתגלח לכי ישלים נזירות דטהרה שהרי אינו מגלח בשביעי אין עולין ימי חלוטו שאין שערו עומד להתגלח נזירות טהרה שהרי זקוק לגלח לכשיתרפא מצרעתו לא כל שכן שאין עולין לו: ימי

א) לקמן מג., ב) [לקמן יח.], ג) [שבועות יד:], ד) [ע״ש], ה) [במדבר ו], ו) [במדבר ו],

נוסחת הריב״ן

א) ומזר: ב) המעזיבה מעל הקבר שהוא כו׳: ג) כדתנן בפרק: ד) (כדי) ליתא בכ״י: ה) מ״ש אינו כו׳: ו) קרבן טומאה: ז) וכל מילי דטמא שמר שביעי שלו כו׳: ח) ביום ההוא ומותר מאותו היום ואילך: ט) ונתכפר לו יתחיל: י) (מה ימי טומאתו כו׳ אין עולין לו) ליתא בכ״י ומה״ד מה לשבועה ימי טומאתו אין עולין לו שכן מבטל בהן: כ) לתגלחת טומאה לסוף ז׳: ל) לסוף ל׳ מיירי: מ) תאמר: נ) שאינו:

הגהות הב״ח

(א) רש״י ד״ה מה טעם קאמר. מה טעם אינו מביא: (ב) ד״ה אלא ימי וכו׳ שהביא קרבנותיו ונתכפר יתחיל למנות:

גליון הש״ם

גמ׳ אין לי אלא ימי טומאתו. עיי׳ לקמן דף נו ע״א:

הגהות מהר״ב רנשבורג

א) תוס׳ ד״ה אלא וכו׳ ולא לקי מכניסה וכי כל״ל: ב) ד״ה ימי טומאה שאין עולין לו מן המנין יבו׳ דלכתיב והימים הראשונים יפלו וכ״ש שאומן. מלה שאומן נמחק וכ״ב שאינן אומן כל״ל: ג) באיד לפי שאין זקוק לגלח כמו מוחלט ואין נחשב. מלה נחשב נמחק וכ״ב שוה כל״ל: ד) ד״ה אף ימי חלוטו שוין לימי טומאתו דאין. מלה דאין נמחק וכ״ב מה ימי טומאתו אין כל״ל:

הגהות התוספות

1. תיבות כשידה כו׳ נמחק וכ״ל משהיה כשפרע מעליו המעזיבה. 2. תיבות שיולא ויטהר נמחק וכ״ל שטהר. 3. כ״ל וכשימנה. 4. כ״ל ודאי. 5. כ״ל ואין לדמותו.

טמא עצמו: ופרע עליו המעזיבה. כמו ופרע ראש האשה. שגלהו מתחתיו שהסיר את מעזיבת השידה ולא מצי למימר כגון שנכנס לבית הקברות שונג והתרו בו לצאת. דאמרינן בשבועות כי גמירי שהייה (באולם) [באונס] הוא דגמירי: קרבן טומאה הוא דלא מייתי אבל גלוחי מגלח. מדלא קתני אינו מגלח דהוי רבותא טפי: מה טעם קאמר. כלומר כיון דתנא אינו מביא טומאה ממילא ידענא דאינו מגלח דהא בהא תליא: תנא ד׳ וכל מילי. כל דבר שחלוי בטהרת ז׳ דהיינו תגלחת וקרבן: אין לי אלא ימי טומאה. פי׳ טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכ״ש שאין ימי טומאתו עולים: ימי חלוטו מנין. אם נחלט בצרעת בימי נזירותו: ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לצרעתו: תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהם את הקודמים. והא ליכא למימר דהיא גופה גילף מבנין אב שיהיה סותר הקודמים. דהא אמרינן לקמן פ׳ ג׳ מינין (דף יז) [וטמא ראש] נזרו טומאה סותרת ואין תגלחת סותרת. וה״ה נמי דאמרינן טומאת מת סותרת ואין טומאת צרעת סותרת: אמרת ומה נזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת דיר מאי לאו לתגלחת טומאה. כלומר שיגלח לסוף ז׳ כדין נזיר שנטמא מחמת שיש לו דין נזיר אחר לענין תגלחת כדין זיר: לא לתגלחת טהרה. ששערו ראוי להתגלח אחר שישלים נזיר טהרה כ״ז אינו מגלח אפ״ה אין עולים ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת זיר אלא לתגלחת צרעתו שהוא טעון העברת שער קודם שיתחיל למנות נזי׳

דאי סלקא דעתך תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. והכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגו' ה) והתם דינא דקא מייתי ומה נזיר בקבר כו' היכי קאמר והא זה וזה דאויין לתגלחת: לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ו) כיון שהחזה ושוק וטבל מתגלח בשביעי שלו והאי (ו) דקא פריך ימי חלוטו שאין שערו רואי לתגלחת בתגלחת דנזירות קאמר דאילו נזירות בקבר כשהוא (ז) מגלח מעכשיו מתגלח על נזירות אבל נזיר מצורע כשמתגלח תחילה מתגלח על שנתרפא מצרעתו והכי קתני ימי חלוטו שאין רואי לתגלחת טומאה דנזיר אלא לתגלחת דצרעת לא כל שכן שאין עולין מן המנין דנזירות דטהרה ולעולם אימא לך היכא דנזר והוא בבית הקברות טעון גילוח דטומאה: **הא שמע וכי ימות מת עליו בפתע פתאום בטהור שנטמא כו':** בפתע פתאום מדבר שהוא טומאה דלכתיב ולקמן: **ולפטור** את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שיער והבאת ציפרים. והוא הדין דממעט ליה מאשם דכתיב בההוא עניינא והיינו דקאמר במתני' בנזיר בקבר אינו מביא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: **והלא** דברים ק"ו. פירוש אי לא מיעטיה קרא ומה טהור שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ביומו שהזקיקתו טומאתו לכל ת"ל וטמא לאשם נזרו מיותר דמאי למימר וכי ימות מת [עליו] בפתע פתאום וגלח לאשם: **ביום** הבאת קרבנותיו. דכך כתיב בקרא ביום השמיני יביא שתי תורים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש לאשם ביום ההוא שמעינן ביום שמיני שהוא הבאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך: **ביום** תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו בשביעי בסמוך מפרש טעמא: **והא** דתנן. פ' קמא דכריתות ב) (דף ט.): **משביעי הוא דחיילא.** משביעי [1] שמתחיל לימנות נזירות משביעי: **ומשבחת** טומאות הרבה. כגון שנטמא ביום שביעי וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אמר שהזה ושוב וטבל דמיד כשהזה וטבל חל עליו באותו יום נזירות טהרה ביום שביעי הוי ממנין אלשים כי נטמא ביום שביעי כיון דחל עליה נזירות

ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת. בסוף ימי חלוטו כדכתיב וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו אבל תגלחת דטהרה ליה ביה במצורע דגם תגלחת שניה שמגלח אחר ימי ספרו ממתן טומאה הוא מגלחה שגם בימי ספרו מטמא אדם במגע: **לא תגלחת טומאה** דנזירות קתני. כלומר לעולם אימא לך תגלחת דטומאה ודקאמרת דבימי חלוטו נמי איכא תגלחת דטומאה לא תגלחת דנזירות קתני דנזיר בקבר רואי שערו לתגלחת מחמת נזירות וביומי חלוטו לא בעי תגלחת דטומאה מחמת נזירות אלא מחמת לגעתו וזה אין שייך לנזירות כלל הילכך לא יעלו לו ימיו לנזירותו: **בטהור** שנטמא הכתוב מדבר. כלומר שהתחיל למנות נזירות בטהרה ואחרי כן נטמא דלכתיב והימים הראשונים יפלו: **ולפטור** את הנזיר בקבר שאין טעון העברת שיער והבאת ציפרים. והוא הדין דממעט ליה מאשם דכתיב בההוא עניינא והיינו דקאמר במתני' בנזיר בקבר אינו מביא קרבן טומאה דמיעטיה קרא כדדרשינן הכא: **והלא** דברים ק"ו. פירוש אי לא מיעטיה קרא ומה טהור שנטמא טעון כו' כלומר שטומאתו הזקיקתו לכך כל שכן היכא דנטמא מתחילתו שטמא ביומו שהזקיקתו טומאתו לכל ת"ל וטמא לאשם נזרו מיותר דמאי למימר וכי ימות מת [עליו] בפתע פתאום וגלח לאשם: **ביום** הבאת קרבנותיו. דכך כתיב בקרא ביום השמיני יביא שתי תורים וכו' וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש לאשם ביום ההוא שמעינן ביום שמיני שהוא הבאת קרבנותיו כדמפרש לקמן בסמוך: **ביום** תגלחתו. הכתוב מדבר דהיינו בשביעי בסמוך מפרש טעמא: **והא** דתנן. פ' קמא דכריתות ב) (דף ט.): **משביעי הוא דחיילא.** משביעי [1] שמתחיל לימנות נזירות משביעי: **ומשבחת** טומאות הרבה. כגון שנטמא ביום שביעי וחזר ונטמא בשביעי לסוף שביעי אמר שהזה ושוב וטבל דמיד כשהזה וטבל חל עליו באותו יום נזירות טהרה ביום שביעי הוי ממנין אלשים כי נטמא ביום שביעי כיון דחל עליה נזירות

דאי ס"ד תגלחת טומאה ימי חלוטו מי לא בעי תגלחת לא תגלחת דנזירות קתני ת"ש [1] וטמא ראש נזרו [א] בטהור שנטמא הכתוב מדבר שהוא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר [2] שאין טעון העברת שער והבאת ציפרין והלא דברים ק"ו ומה טהור שנטמא טעון העברת שער והבאת ציפרין מי שהיה טמא מתחלה אינו דין שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ת"ל וטמא ראש נזרו במי שהיה טהור ונטמא הכתוב מדבר שיהא טעון העברת שער והבאת ציפרין ולפטור את הנזיר בקבר ש"מ מאן תנא הא דת"ר ו) אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין א"ר חסדא רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני דאי תימא ר' יוסי בר' יהודה היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא דחיילא ז) מאי רבי ומאי ר' יוסי ברבי יהודה דתניא [2] וקדש את ראשו ביום ההוא [3] ביום הבאת קרבנותיו דברי רבי ר' יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו והא דתנן ח) נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד מאן תנא אמר רב חסדא ר' יוסי בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי ט) (ומני ר' יוסי בר' יהודה היא) כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא אי דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי (וחזר ונטמא בשביעי) כולהו טומאה אריכתא היא ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן מאי טעמא דרבי אמר קרא [2] וכפר עליו מאשר חטא על הנפש והדר וקדש את ראשו ורבי יוסי ברבי יהודה אם כן לימא קרא וקדש את ראשו

ביום

טהרה כבר חשיב ליה טומאה אחריתי ולא הוה כנטמא בשני דהכא ודאי טומאה אריכתא היא דאכתי לא חל עליה נזירות טהרה ומכל מקום פוטר עצמו מקרבן טומאה אחר כיון שנטמא בשביעי ולא יצא שעה אחת ביום שראוי הוא להביא קרבנות דהיינו ביום שמיני: **דאי** רבי. דאמר דאינו מתחיל למנות נזירות טהרה עד יום שמיני כולה [2] טומאה אריכתא היא דלא נראה עדיין להתחיל נזירות והוי כאילו נטמא בשני ואמאי קרי ליה טומאות הרבה ואי דנטמא בשמיני כו' כיון דיצא בשעה שראוי להביא קרבנותיו והוי כנטמא אחר הבאת קרבנותיו דודאי צריך להביא קרבן טומאה אחר: **דכתיב** מאשר חטא על הנפש. וכתיב בההוא קרא לאלתר וקדש לאשם ביום ההוא פי' ביום שכיפר עליו דהיינו בשמיני: **אם** כן לימא קרא וקדש את ראשו. ופשיטא דאשמיני דקיימינן ביה אחרי ביום ההוא למה לי אם אינו ענין לשמיני תנהו לשביעי דאיתיתר למשדי אשביעי:

ה) לעיל יח. יח., ב) [כריתות ב:], ג) כריתות ט., ד) ס"ל ל"ג, ה) [ויקרא יד], ו) [במדבר ו], ז) [שם],

נוסחת הריב"ן

ח) דכיון: ב) מזירותו אינו דין: ג) כדאמרי': ד) שער ליתא נכ"י: ה) לאינו: ו) שמגיח בו קרבן מאן תנא דנזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב חסדא רבי היא דאמר אין נזירות טהרה אלא עד יום שמיני שמביא קרבנותיו דתניא וקדש כו': ז) דחשיב: ח) עליו: ט) ומני ליה כטומאה: י) לאינו: כ) בשמיני כו': ל) אמת ואמת: מ) לא מתוקמא כר' אלא כר' יוסי: נ) (דמשמע) ליתא נכ"י: ס) בשמיני הס"ד ואחר כך מה"ד תמיהו ענין לשביעי שהוא יום מגלחתו שחלה עליו נזירות: דאהדר אמרי קודם שביא קרבנו לחייב אותו בשני קרבנות טומאה: וכ"ל וכו':

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעולם וכו' ואמאי דקאמר ימי חלוטו כל"ל ותיבת פריך נמחק: (ב) בא"ד כשהוא מתגלח מעכשיו: (ג) ד"ה מזיר וכו' נזירות אינו דין כו' הס"ד ואמ"כ מ"ה ש"מ כו' מדקתני: (ד) ד"ה אלא שטמא שנזר: (ה) ד"ה ביום תגלחתו וכו' יגלח ראשו כל"ל ותיבת את נמחק: (ו) ד"ה כגון שנטמא וכו' שהיה כלל וקרי ליה טומאה אריכתא הס"ד ואמ"ה מ"ה דאי אלינא וכו' ואינו חייב וכו' אלא קרבן אחד דאליבא דרבי כיון דנטמא ביום שמיני וכו' נחייב קרבן על כל אחד כל"ל והד"ל ותיבת אמאי נמחק:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) רש"י ד"ה כגון שנטמא וכו' וחזר ונטמא ביום ז' לטומאה וכו'. נ"ב עי' ל"מ: ב) תוס' ד"ה ביום תגלחתו וכו' והא דתנן פ' קמא דכריתות דף ב' ע"ב כל"ל. ולא כמילופי גרסאות לעיל שהגיהו כתנס. תורת מישור:

הגהות התוספות

1. תיבת משביעי נמחק.
2. ל"ל כולהו.

עין משפט נר מצוה

יג א מיי' פ"ו מהל' נזירות הלכה ג:
יד ב מיי' שם הלכה ג:
טו ג מיי' שם הלכה ז:
טז ד מיי' שם הל' טו וע"ש בכ"מ:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ: במדבר ו ט
2. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: במדבר ו יא

מוסף רש"י

וקדש את ראשו. לנזירות טהרה שניה (כריתות ב:).

פי' הרא"ש

טהרה: מה טהור שנטמא וכו' אע"פ שתחלתו היה טהור כ"ש טמא שקבל עליו נזי' בטומאה: ביום הבאת קרבנותיו. דהיינו יום ח' אז מתחיל קדוש ראשו דהיינו גידול שער לנזירות טהרה דכתיב קדוש יהיה גדל פרע: רבי יוסי בר' יהודה אומר ביום תגלחתו. היינו בז' ולקמן מפרש טעמייהו: מני ר"י בר' יהודה [היא] דאמר נזיר טהרה מז' הוא דחיילה. הלכך קרי ביה טומאות הרבה כי כבר התחיל למנות נזירו' טהרה ומ' אינו מביא אלא קרבן א' דכיון דעדיין לא יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן אבל לרבי דאמר נזי' דטהרה לא חיילא עד ח' אם נטמא בז' חדא טומאה אריכתא היא ואם נטמא בח' הרי יצאת שעה שראוי להביא בה קרבן וב' קרבנות בעי למיתי: ו) אימתי וקדש את ראשו בזמן כשפר. כלומר בזמן הראוי לכפרה אף אם לא כפר: א"כ לימא קרא וקדש את ראשו. ותו לא וממילא ידענא דאוכפר קאי:

ז) נגלה דכן היה גירסתו בגמ'.